

hovedet ikke længer Kritik og allermindst af hende. Ved den mindste Modsigelse arbejdede han sig op til den mest stivsindede Paastaaelighed.

»Det morer mig virkelig med den Beundring, du synes at have faaet for Max Bernhardt og hans Kabylere,« sagde han med et koldt Smil. »Den Kærlighed er af ny Dato. Den skulde da ikke være opfundet for Lejligheden?«

»Det sidste har jeg overhørt, Per,« svarede Jakobe, hvis Mine var bleven mere og mere mørk, men som endnu søgte at bevare sin Ro. »Forresten veed jeg ikke af, at jeg har udtalt nogensomhelst Beundring; men jeg fragaar ikke at have glædet mig lidt over, at det blev Max Bernhardt, du kom til at arbejde sammen med, — derfor er jeg vel ogsaa nu bleven desmere skuffet.«

»Du betragter ham med andre Ord som Idealet af en Gentleman ... et efterfølgelsesværdigt Eksempel!«

»Aldeles ikke — skønt jeg troer, han er en hel Del bedre end sit Rygte. Jeg veed tilfældigt, at han, som har Ord for at være den personificerede Egenkærlighed, i Stilhed er meget godgørende og underholder flere fattige jødiske Familjer her i Byen —«

»— som Bod maaske for de Ulykker, han gør paa kristne Familjer over hele Landet. Han har jo allerede ikke saa faa ruinerede Hjem paa Samvittigheden.«